

הفرد-לוט מעמו שא נא עניך וראת מעתה זכות פניו עינך וחוץ מן
אתרא דארם תמן לצפונה ולדורה ולבנה ילמערבא:
טו ארי יות כל ארעה יט את חזין צפנה ונגביה וקדמה וימיה: טו כי
את-בל-הארץ אשר-אתה ראה לך אהונגה ולזבנה עד עולם:
טו ואשיית בנח סגיאון כעbara דראעה במא די לא אפשר
להבר למוני ית עפרא דארעה אה בנג לא גטמןן: טו ישתי
את-זרעך בטפר הארץ אשר

הארץ גם-ירעך ימנה: יי' קום אָם-יוֹכֵל אִישׁ לְמִנּוֹת אֶת-עַפְרָה תּוֹלְדוֹת וּבֵית אַהֲרֹן וּדְוֹמְפּוֹת

(ט) אשר אם יוכח איש.opsis. כבש שפכ נטמאו. כב וגיר לתק גנבה.

מוקף דש"ר ב' את כל הארץ אשר אתה ראה. נל' למלון וכתכלנו ברכען: מכם נסוחין כהן, סמוכה מכך יטלון נלבן (בגן מט ט): פ"ז ושותי את טרי כלך, לך יפלו ווקקן כל געוולן שנגמר (בגן מט ז) וברדרעד בעפר הארץ. צאו מפקדים כל קטעם כעליך יק淡淡 עמייס (לטוט): א' אשר א' ובכ' איש למגנות וג'ו. "וינגרן רמתכס כל-כך דנה לאס", כרך סכנים מפלה, ועוד טום מין עפל מון נגולס היילוות ומטוהה, לך קק' ס' מ' נגידס למלך מוס' יויל. ר' לאש למונת וג'ו (לכטט ה, ט): ס' מין יטלהן היין טulos ממקיש, סנאמו (לכטט ז) ו'

בעל הטעורים שוכנוו יעברו הים שטמוי כה צ' והיוינו דרכם (שםות ק, לא) וראו ישראל את היר הגדולה ירושאל סבא זהר פ' בשלח, וכי עבונה ונגב להלן כה צ'. לאברהם החתיל להראות לו נאות קרבנות שנחחים בцеון (ע' ביר מ' צ'), וליעקב הראת

ארכה ורוחבה להחזיק במתנתו כאשר פירשתי (לעיל יב), לא נצטווחה לעשותה מזע. והנה עשה כן, כי עתה היה במורה, ואחר בן הילך אל ארץ פלשתים שהוא במערב, וההו קיימ' המוצאה בחיוו, וטעם לך, לזרעך. שתחזיק במתנה מעכשין להנחלתך לוועך, כמו שאמרנו רבוותינו כי' קיט) ירושה היא להם מאבותיהם: ועל דרך הפטש יתכן, שייהי מושל עלייה ושיא אליהם בתוכה בכל מקום שלך בארץ הקהילא:

**הזהך באָרֶץ לאַרְבָּה ולְרַחֲבָה כִּי
לֹא אָתַּנְגָּה: ח וַיָּאֵלֶּל אָכָּלָם וַיָּכָא
וַיַּשְׁבֵּט בָּאַלְגִּי מִמְּרָא אֲשֶׁר בְּחֶרְזָן
וַיַּבְנֵּן מִזְבֵּחַ לְיהוָה: פ וַיַּעֲשֵׂה יְד אַיִלִי
בִּימֵי אָמְרָפָל מֶלֶךְ-שָׁגָנָר אַרְיוֹן
מֶלֶךְ אַלְסָר בְּדָרְלָעָמָר מֶלֶךְ עַילָּם
וְתִדְעֵל מִלְּפָא דֻעָמָי: כ סָדוֹר
(עֲבָרוֹן) גְּרָבָא עַם בְּרָע מִלְּבָא
דְּסָרוֹם וְעַם בְּרָשָׁע מִלְּבָא
דָּעָמָרָה שְׁנָאָב מִלְּבָא דָּרָמָה
וְשְׁמָאָבָר מִלְּבָא דְּצָבוֹים וּמִלְּבָא
אַתְּ-בְּרָע מֶלֶךְ סָדָם וְאַתְּ-בְּרָשָׁע
מֶלֶךְ עַמְּרָה שְׁנָאָב | מֶלֶךְ אַדְמָה
וְשְׁמָאָבָר מֶלֶךְ צְבָיוֹם וּמֶלֶךְ
תְּלוּרוֹת וּבֵית אַהֲרֹן וְהַסּוּסָה
(ט) עִירּוֹן נָעַמְיָה יְהִי כָּל נְמִי יְהִי כָּל
סָמְגָן, וּקְקִי סִילָה, גַּמְלִי סִילִי, הַיּוֹם וְהַיּוֹם
סְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה
(ו) קְנָמָלָה, סָמְמָמָה, קְנָמָלָה, נָעַמְיָה, גַּמְלִי סִילִי, סִילִי
סְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה, וְסְמִינְמִינָה**

ל' עלייתם וצומו מילען (ג' ג' מ' 2): **ברען.** סונתנלה נרכשו
רע נלמיים וונע נגידיות: ברשות. סונתנלה נרכשו
ל' בראב. צומו נטול נזקון וליקוף זתקומיס: שמאבר
(מנזקון מ': **שנאנב.** כוונת נטול זתקומיס: שמאבר.

בוסוף ר' ש"י
 טלית ממרן, טלה מליו קוטס לאן טנמייכט הולג טם, טככל
 מקומומי ר' סה כלולית, טונה וווקען ווילן, טנמאל (*עלע יג ז'*)
 ויענונו טנרטס, ווינקן מסטס, וויס' לרען צהיך ווילד ערברטס
 מג'ימיא, זונטעריסס לאן טטה הולג טלאטס מודטס, טהרי טלאטו
 פראטה, מיל ויילן גאנטערו עד ווינז ווינז וגונ' (*פסקון י*) סט
 ייסכ עד גאנטפס קוטס (*עלע יג ז'*): ווישב. לטון עככט
 ווילטל (*יב*): באָלען בּוּרְאָ. כּמְרוּמוֹן מַעֲלוֹן, וּמוּרָל
 חי' צהיך הוליגי בּוּטָן מִיטּוֹן, הולג מיטול טל ממלען הוליגי
 טמו (*עלע יג ז'*): בּוּרְאָ. סְמָלָה גַּעַז: אָשָׁר בְּחֶבְרוֹן.

טפיניגט סט מינען לאַסְטָבָּן (*ז' זט' זט'*): וּבְאָ וּשְׂבָּה. גַּעַטְמָה פְּנֵס
 גַּעַטְמָה פְּנֵס בְּקָרְנוֹן נְבָלָה *ז' זט'*: וּבְאָ וּשְׂבָּה. גַּעַטְמָה פְּנֵס

אבן עזירא
א מלך גוים. שם מדרינה כמו עילם, כי שושן הבירה ארמון היה בחוכה, אן מלך גוים ולא הוכרים, והטעם כי הם אוחרים מהשנאים והכבירים:

טו ארים ית כל ארעה דאנט חמוי לך אונגה זיך ער עלמא: טו ואשי ית בקה סגיאין
בperfרא דארעה דהיכמא דאית אפשר לגבר למיניג יתperfרא דארעה או בין בנה אפשר
דייחמונין: זיך קומ טיל בארעא ועבד בה זוקטא לארכא ולפחה ארים לך אונגה:

אבן עורה

(3)

טו לך אונגה. ברבו, וכן נתנו אותו על ראש השער (יקרא ט' ט). ופה פרש כי אלו מרא בחורון הוא:

אור החירום

לענו לנו ר' היליגן, ומכם הומלים נם קינס עד כי ה' המ כל הילין וגוי, פ"ס כן ממה מלמל סכמוני' קוס שמייק, מלי טעם דר' לכמיב קוס טמאלן גו' גולנכה ספאלן וגוי' נלט קוסה צ'ט טאליכס קוסה טוקה. ולטנרט גו' וגבען המס מיטס חיטטעל לטלנרטס וכוי' צ'ט טיטט אלכימים דמטס מיטטעל ווי' מוקט למילן גו' גו' גולרטס נו' גולטס נספי גוי' ע"כ הנה נקנדט ל"ט טנס טטלזון ובס מדין' הנטוב מעלה ווין' מילין ממכוב ובי' קיטטעל טטלזון גולרטס ליין:

פיקוטי העורות ע"כ אוגר החירום

ח) בדפוס ברורי "חתת בנו" וגראן יעקב בן בנו, עין חילין (א'ג), (אור קיר):

כ"ט. יקר

לוט עמו, ונראה לומר שלא קשה מידי, כי הבחתה וASHONAH נאמר לזרע און את הארץ, הבחתה זו היא שameda לועז לוט להטעותם ולומר כל הארץ של אבם הא ולו יושן, גו' יריב' הי' מרגעם בהמתם בשירה אחר, ואם לדין יש תשובה על טענותם כי לא צה בה אבם כל עיקר כי לא ניתן הארץ קלולעו ולא לו, ואם כן מסתמא לא יסכים לוט עם רועז וזה אמר לו: הקב'ה כי לך אונגה, נשמע מהו כי אבם עצמו זכה אונגו, ע"כ לא נאמרה הבחתה זו לא אברם עד אהידי הפור לוט מעמו, כי לא שליא תחילה עצמו הבחתה זו יוזר מבראשונה גובא לדור בפרהסיא, לא ישוב מניין כל, ומה שאמר כי לך אונגה יתבהר בעיה פרשת ואוראי עניין זהה אברם דבר אחר כי מה שראה אלי ה', ע"פ שהיה לוט עמו, לפי שריין לא הרשע לעזותם בשדורות אחרים, כי אלי לא-הרוilo לוט עיין צאן ובקר, אבל אחר שחלך עם אברם בתוניגם, ללוט מתנות בם"ש גם לוט החולך את אברם היה זוכה זCKER, ז' אמרנו זו"ל (ב' ג) כי גורם לו זאת הליכתו עם אברם, שמע מינה שקדודם שלחן, עם אברם לא היה לו פאו' בקר ע"ז, ע"כ טבא עמו מצרימה, נתנו לאברם מתנות אל כל מקום המכוב והו, ולקמן פרשת ויצא (ה' ח) פריש רשל'י שבא בית המקדש לקראתו, עד בית אל, ופירשו המפרשים שמואורו ובן והלאה נוחחים שני המקומות מקום בית המקדש ויתה אל והיו למקומות אחד. על כן אמר כאן לאבם שא נא עיין' וראה מן המקום אשר אתה שם, הורה באצבע שלימודו והוותני הנגנה לו בראיה לחוץ לא נקונה לו כ"א מן המקום אשר הוא עמור בו ווינו בית אל. כי כך משמעו פשט המקראות וילך בסעדי מגדר עד בית אל וגוי' וו"ש אל הארץ אשר אואר שאגי מראה אותק שמה ובסיבת

וותוניג'ת ווותני זה לא יסיר מזורע עד עולם, כי אף בזמנ שבית המקדש שלמטה איינו בכינוי מכל מקום הבית המקדש שלעללה המכון, גנדו צחוי לא יסור לעולם ובכל זמן יירד ממנה השפע על דער אברם טמפלו, ומטען זה שלמים וכן דברים נספה נפשם לעמדו במקום החדש הזהאי כי רצוי את אביכן וגוי'. וכונגד תועלה ווותני זה אמר הקב'ה שא נא עיין' וראה מן המקום אשר אתה שם וצחוי לומר מן המקום הקדוש אשר אתה עמוד בו כי בו תקונה

דבר אחר כי מה שראה אלי ה', ע"פ שהיה לוט עמו, לפי שריין לא הרשע לעזותם בשדורות אחרים, כי אלי לא-הרוilo לוט עיין צאן ובקר, אבל אחר שחלך עם אברם בתוניגם, ללוט מתנות בם"ש גם לוט החולך את אברם היה זוכה זCKER, ז' אמרנו זו"ל (ב' ג) כי גורם לו זאת הליכתו עם אברם, שמע מינה שקדודם שלחן, עם אברם לא היה לו פאו' בקר ע"ז, ע"כ טבא עמו מצרימה, נתנו לאברם מתנות אל כל מקום המכוב והו, ולקמן פרשת ויצא (ה' ח) פריש רשל'י שבא בית המקדש לקראתו, עד בית אל, ופירשו המפרשים שמואורו ובן והלאה נוחחים שני המקומות מקום בית המקדש ויתה אל והיו למקומות אחד. על כן אמר כאן לאבם שא נא עיין' וראה מן המקום אשר אתה שם, הורה באצבע שלימודו והוותני הנגנה לו בראיה לחוץ לא נקונה לו כ"א מן המקום אשר הוא עמור בו ווינו בית אל. כי כך משמעו פשט המקראות וילך בסעדי מגדר עד בית אל וגוי' וו"ש אל הארץ אשר אואר שאגי מראה אותק שמה ובסיבת

מייה שראיתו לחוץ נמי ווינו לה, ואח' כי חזר מוה ואמור קום התדרך בארי' ארליך ווּרְחַבָּה, הכת' פ'ין וואה כי מתחילה אמר הקב'ה מטה שראת שא נא עיין' דאה מן המקום אשר אתה עמוד שם צפונה ונגביה וקורונה ומה' כי כל הארץ אשר אתה וראה לך אונגה ווילען נו' גולם. שמע תחתך בארכ' לארכ' לארקה לארקה כי לך אונגה, שמע מינה שצידן לעשות חוקה ממש ממי דיש אמצעי (ב' ט), ובראה תחתך לא גונת' לה. וועוד כי מתחילה אמר לווועך עד עולם, אח' אמר כי לך אונגה, ולא הcorr וועך ולא עד עולם. עיר' אמר שא נא אין גאנ' לא בא בקשה, ובאמו קום התהילן בארכ' לא הcorr לשון גאנ' וואצ' משה וביבו ע"ה מוחלפת השיטה שאברם וברב' ב' ביה' עברה נא וראה תח' גורץ, והי' שהזוכר לשון נא אצל העברא ממש שהוא דוגמת קום התהילן

עבודה. הלוות בית הבהיר הפוך